

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1524/07
30.10.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Катарине Манојловић - Андрић, чланова већа, са саветником Вукицом Латиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца ЈП за газдовање шумама "Србијашуме" са П.О. Београд, Булевар Михајла Пупина број 113, против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа - Централа, Сектор за пореско - правне послове, координацију и надзор број 47-00041/2007-07 од 30.1.2007. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 30.10.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем које је донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 3083/05 од 10.10.2006. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија - Пореска управа, Центар за велике пореске обвезнике број 47/7-134/2004-010 од 29.11.2004. године, којим је тужиоцу наложено да ради отклањања утврђених незаконитости и неправилности у поступку теренске контроле извршене дана 22.10.2004. године, обрачуна и плаћања пореза на промет услуга за издавање у закуп средстава у државној својини, за период 1.4.2001. године до дана контроле, уплати износе наведене у диспозитиву решења, са припадајућом каматом.

Тужилац у тужби оспорава законитост решења туженог органа због неправилне примене материјалног права, повреде правила поступка и због погрешно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је са "АА" и "ББ" закључио уговоре о коришћењу камена и испоставио је фактуре на којима је обрачунат порез на промет по стопи од 20%, уз клаузулу да се исти не плаћа на основу оверених пореских изјава купаца да ће кречњак - камен користити искључиво као репродукциони материјал за обављање делатности за коју су регистровани. Истиче да је погрешно схватање туженог да је у конкретном случају реч о уговору о закуп земљишта, јер је предмет уговора камен као ствар одређена по роду и количини, а који је потрошна ствар, па у складу са Законом о облигационим односима не може бити предмет уговора о закупу. Предлаже Врховном суду Србије да тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Према образложењу оспореног решења правилан је закључак првостепеног органа да је жалилац био дужан да на вредност испостављених фактура на име накнаде за коришћење камена, односно закупа земљишта обрачуна порез на промет осталих услуга, сходно одредби члана 12. став 3. тачка 7., члана 13. и члана 14. Закона о порезу на промет, који је првостепеним решењем правилно обрачунат.

Одредбом члана 12. став 1. тада важећег Закона о порезу на промет ("Службени гласник РС" број 22/01...84/04) прописано је да порез на промет услуга плаћа се на промет услуга које се обављају уз накнаду, а у ставу 3. тачка 7. тог члана да услугама из става 1. овог члана сматрају се, поред осталог, давање у закуп покретних ствари, пословног и другог простора. У члану 13. став 1. тог закона прописано је да обвезник пореза на промет услуга је лице које изврши услугу из члана 12. овог закона а у члану 14. став 1. да основица пореза на промет услуга је износ накнаде за извршену услугу, у коју није урачунат порез на промет услуга.

Врховни суд Србије налази да је тужени орган на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, у поступку у коме није било повреде правила и за своју одлуку је дао разлоге које као довољне и на закону засноване у свему прихвата и овај суд.

Ово стога, што је одредбом члана 76. став 2. Закона о шумама ("Службени гласник РС", бр. 46/91...54/96) прописано да изузетно од одредбе става 1. овог члана шумско земљиште у државној и друштвеној својини може да се да у закуп ако се тиме обезбеђује његово рационално коришћење, под условима

одређеним у општем акту предузећа које газдује тим земљиштем. Одредбом члана 4. став 1. тачка 3. Правилника о давању у закуп и другим видовима коришћења шумског земљишта, прописано је да земљиште из члана 3. став 1. овог Правилника може се давати у закуп за привремени смештај (депоновање), производњу и отпрему шљунка, камена, кречњака и осталог материјала природног порекла.

На основу напред изнетог, тужени је правилно закључио да се у конкретном случају ради о уговору о закупу шумског земљишта по основу кога је тужилац остварио приход на који се плаћа порез на промет услуга, па је правилно утврђена и његова обавеза плаћања пореза на промет услуга.

Из напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је одлучио као у диспозитиву ове пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96).

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 30.10.2007. године, У. 1524/07

Записничар, Председник већа-судија,

Вукица Латинковић, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК